

бръ, рѣшителенъ и самоотвърженъ; като началникъ, макаръ и не строгъ, но умѣеше да държи подчиненитѣ си въ повиновение и послушание. Той бѣ баща на своитѣ подчинени. Като чловѣкъ, Чилиевъ бѣше добрякъ, веселчакъ и до най висока степенъ гостоприемъ. Да попадне чловѣкъ въ дома му или въ палатката и да го не нагости, — бѣше невъзможно.

Азъ твърдѣ добръ помня, че въ Сърбия, когато доброволцитѣ отъ другитѣ дружини гладуваха, онѣзи отъ Чилиевата — не само имаха храна, но — и тютюнъ.

Штабсъ-Ротмистръ Чилиевъ послѣдната си пара похарчваше, но не оставяше подчиненитѣ си гладни.

Веселия и безгриженъ Чилиевъ, не знаеше, що е сѣрдня. Впрочемъ, той биваше угриженъ и не доволенъ въ единъ случай, когато виждаше компания офицери седнали да играятъ на карти, а себе си безъ пара въ джоба. Штабсъ-Ротмистръ Чилиевъ бѣше страстенъ играчъ на карти, за туй, щомъ попадняха въ рѣцѣтъ му пари, той не можеше да се въздържи отъ да не седне да играе и обязательно да ги проиграе.

Срѣщата ни бѣше много сѣрдечна.

— Ето, ний пакъ ще служимъ наедно и пакъ ще се биемъ съ Турцитѣ, ми каза Чилиевъ.

— Само дано свършека на биткитѣ не бѣде такъвъ, какъвто бѣше въ Сърбия, отговорихъ азъ.

Подиръ това Чилиевъ пристѣпи къмъ приеманieto на дружината, което, Впрочемъ, стана въ нѣколко минути.

Азъ построихъ дружината. Штабсъ-Ротмистръ Чилиевъ поздрави опълченцитѣ и, като имъ каза нѣколко прилични за случая думи, я распустна. Съ това се свърши сдаванието и приеманieto строевата частъ на дружината. Подиръ това, отидохме въ моята палатка, гдѣто се намираще отпустнатата ми за продоволствие сума, пазена отъ часовой. Азъ извадихъ торбата съ полуимпериалитѣ — на брой около 1200 парчета, които ми бѣха дадени за продоволствие на дружината. Казвамъ около 1200, защото отъ горнята сума бѣхъ исхарчилъ за дружината, начиная отъ 20-й Юлий до 7 Августъ, около 34 рубли.